

Ghana 2010

Eindelijk is het dan zover. Het avontuur van Roland, Sven, Chocco, Rebecca, Bernadette, Bram en Ilona kan beginnen.

Na een rustige vlucht begon het eerste en laatste gestress in Ghana. Alle zwarte mannen rennen op ons af om de koffers te kunnen slepen. Nadat iedereen zijn koffers veilig bij Agyie (chauffeur) en Kwame (hulpje) in de trotro had gepropt, kon onze reis beginnen.

Ons eerste uitstapje was Elmina (slavenfort), de reis erheen was spannender dan het fort. Agyie kwam 2uur en 15 min. te laat, de bus was al kapot. Onderweg moesten we wel tien keer stoppen. Love credits (telefoonkaart, die Sven heel veel nodig had) kopen, daarna vloog de pet van Bram door de bus. Toen we achterom keken, bleek dat de achterklep open was gevlogen. Weer stoppen en de klep vastbinden met touw. Eindelijk weer verder werd Bram de warmte te veel, spugen maar.

De dag erna reden we weer terug naar Accra. Gelukkig was de auto in orde en was Bram aan de warmte gewend. Onze tweede bezichtiging was Kakum National Park. Een heel mooi jungle gebied waar we 7 touwbruggen over moesten. De hoogte van de bruggen was tussen de 12m en 40m. Bram en Sven zijn daar al het vocht dat ze hadden verloren. En Sven heeft bij iedere tussenstop het hout afgeklopt, blij dat hij nog leefde. Respect jongens dat jullie het toch gedaan hebben!!!!

Maar nu waar we echt voor gekomen zijn:

Drop-inn centre

1. Bezichtiging Drop-inn centre van Cas, organisatie voor straatkinderen. Een geweldig project waar de straatkinderen dagbesteding krijgen. De kinderen krijgen de kans om het volgende traject te volgen:
 - Drop-inn centre
 - Hopeland
 - Eigen huis en baan
 - Normaal functioneren in de maatschappij

Bij de rondleiding bij het drop-inn centre zagen we hoe de kinderen les kregen, hoe ze knutselden en hoe ze sportles kregen. Wederom hebben, maar nu alle mannen, veel vocht verloren en dan nu met voetbal. Vreselijk om te zien dat de mannen overdag voetballen met de kinderen en plezier hebben en dat de kinderen 's avonds moeten zien te overleven en op straat of onder de brug moeten slapen. Roland heeft die dag ook eten gekocht voor de kinderen. Hij had geld gekregen van zijn tante Mia en moest dat geld aan de arme kindertjes in Afrika geven. Veel dank aan tante Mia, deze dag zijn zeker 35 kinderen voorzien van

voedsel. De dankbaarheid van de kinderen is niet te omschrijven. "GOD BLESS YOU" kregen we van bijna ieder kind te horen.

Hopeland

2. Hopeland. De kinderen verblijven hier de hele week, volgen hier school, kunnen sporten en leren met dieren om te gaan. Wij hebben kunnen genieten van een sport- en spellendag op de gerenoveerde sportvelden.. Ook hebben alle kinderen en ook wij kunnen genieten van lekker Ghanees eten. Aan het eind van de dag was de prijsuitreiking en hebben we voetbaltenues uitgedeeld, onder andere van UOW'02 en van een collega van Sven. Kortom het was weer een geweldige dag en de kinderen hebben één dag geen zorgen gehad om te overleven.

Na zo'n indrukwekkende dag waren we toe aan ontspanning. 's Avonds zijn we lekker op het terras van de Red container (die geel geleverd was) gaan zitten en hebben we een drankje genuttigd. Het was een heerlijke avond en we hebben ook nog kunnen genieten van Ghanees jongeren die dansten en acrobatische acts uitvoerden.

F.C. Mandela

3. FC Mandela. Geweldig om te zien dat waar we in Nederland af en toe voor werken, de mensen in Ghana zo gelukkig maakt. De officiële tenues worden eindelijk overhandigd. Ik kan niet beschrijven hoe geweldig het is om F.C. Mandela in 'onze eigen' tenues te zien spelen met 'ons eigen' logo. We zijn naar het eerste elftal en naar de jeugd gaan kijken. Bij de jeugd hebben onze mannen hun sportieve kant laten zien. Chocco speelde voor vliegende keeper, waar de kinderen veel plezier aan hadden en Bram dacht dat hij een sliding op gravel kon maken waar hij een mooie wond aan over heeft gehouden. Hij stond nog niet recht of de EHBO kist was er al bij. De wond werd schoongemaakt met spiritus en daarna bedekt met paarse vloeibare pleister. Roland heeft hier ook weer geld van tante Mia gespendeerd en weer voedsel voor de kinderen gekocht. Sven heeft ook hier zijn netwerk weer uitgebreid met Dikki, die werkt voor de Nederlandse ambassade. Via via heeft zij van ons gehoord en zij kwam een kijkje nemen wat we allemaal kwamen doen in Ghana.

Daarna staat ons een spannende reis naar Begoro te wachten (waar we eindelijk goed eten en een mooi hotel hadden): de sportweek gaat beginnen. De reis naar Begoro was een hele zware trip, hihi, om de 10 km moest de koelvloeistof bijgevuld worden. De trotro kon de heuvels helaas niet met gemak aan. Accra was plat maar Begoro was heuvelachtig. Het was donker en we reden midden in de jungle toen Roland omhoog sprong en er heel veel rook in het busje kwam. Roland zat met zijn stoel op de motor die weer toen aan water toe was, want het werd Roland een beetje warm onder zijn bips. Met z'n allen het busje uit en hopen dat we nog verder konden, het was net een film. Gelukkig was het alleen maar water bijvullen. We reden weer verder, van een vieze, stinkende stad, naar een supermooie omgeving in een mooi dorp.

Sportweek Begoro

4. De sportweek. Na vele handjes schudden, bidden en zingen is het dan eindelijk zover. 33 Scholen beginnen aan hun sportweek, voetbal, volleybal, sprinten, speerwerpen en netbal. Wonderbaarlijk om te zien hoe ver de kinderen gaan met sporten. Ze vielen soms met bosjes om, vervolgens een lepel glucosesuiker en ze lopen weer!!! Sommige kinderen sporten op sportschoenen maar dat zijn er niet veel, je ziet ze met bloten voeten, op de sokken en met teenslippers (soms met sokken en teenslippers tegelijk aan). Netbal is ook een aparte sport, zoals ik het ervaren heb, is het een combinatie tussen korfbal en rugby, maar alleen voor meisjes.

Iets wat wij niet gewend zijn om te zien is de manier hoe ze de kinderen straffen als ze niet luisteren of als ze te dicht op de zijlijn staan bij het sporten. De leraren lopen met takjes, waar de kinderen dan een tik mee krijgen. Maar dat hoort ook bij de cultuur. Het is niet te vergelijken met onze cultuur.

Aan het einde van de week zijn de finales en de prijsuitreiking. Hier werden ook weer tenues maar ook medailles en certificaten uitgedeeld. De kinderen hadden nu niet veel geduld meer en het was een beetje rumoerig. Deze week hebben we veel genoten van de blije gezichtjes van vele zwarte kindjes.

Tussen de sporten door zijn we ook nog een weeshuis gaan bezoeken, hier leven kleine weesjes tussen de 4 en 12 jaar oud. Ze hebben er bijna niets, geen stromend water, geen elektriciteit en ook niet veel kleding en speelgoed. Om 18uur 's avonds zitten ze in het donker, maar dan ook echt in het donker. Wat een ellende om te zien, Bernadette wilde alle kindjes het liefst meenemen. Wij meiden hadden onze emoties hier niet goed onder controle, het is onwettelijk voor ons, dit kan toch niet. Roland, onze grote knuffelbeer, had vanuit Nederland kleding en speelgoed meegenomen. En lang leve tante Mia, hier heeft Roland met een kleine bijdrage van zichzelf voor 3 WEKEN VOEDSEL gekocht. Ieder van ons heeft op het einde nog een kleine bijdrage achtergelaten zodat ze eens iets extra's konden doen.

Zwembad

Na al deze bijzondere indrukken waren we toe aan ontspanning. We gaan van Begoro terug naar Accra maar dan naar een goed hotel MET ZWEMBAD. Maar eerst nog de zware tocht terug. De motor heeft het uitgehouden maar deze keer was het de bank waar Bram en Sven opzaten. Na een harde krak bleek de bank te zijn gebroken. Als er geremd werd vlogen de heren bijna door de voorruit en als er gas gegeven werd lagen ze bij chocco op schoot, die helaas voor hem achter hun zat.

Na een vieze kleffe nacht is iedereen aan het zwembad toe. Bij Sven en Roland was de ventilator stuk. Chocco, Rebecca en Bernadette werden wakker gehouden door de tv van de receptie (een soap waarin alleen geschreeuwd wordt). Bij Bram en Ilona was een lekkage op de slaapkamer precies naast de elektriciteit. Dus we waren echt toe aan een dag relaxen aan

het zwembad en dat hebben we dan ook zeker gedaan. Even een dag dat we alles op ons in hebben kunnen laten werken. 's Avonds nog lekker gegeten en afscheid van iedereen genomen.

Uiteindelijk zijn we allemaal heelhuids thuis gekomen in een sneeuwwit Nederland, met respect voor Rebecca die de reis met een gebroken stuitje heeft doorgebracht.

HET WAS GEWELDIG!!!!!!!